

[Ovriggaard Nielsen.]

„Men der kan komme en tid ... hvor NATO ikke eksisterer“.

Og her står befolkningen så som i utallige tilfælde i denne debat tilbage med spørgsmålet: hvad så? Vil sikkerhedspolitikken så ikke ende i EF? Men dette hvad så, bliver aldrig besvaret, for tilhængerne kan eller vil ikke besvare det. Jo, med formodninger, med en forsikring om, at Danmark vil gøre sin indflydelse gældende, og at hvis vi er dygtige nok, så vil det være vores synspunkter, der sejrer over Englands, Frankrigs og Vesttysklands. Men hvem tror egentlig på det? Ikke engang tilhængerne selv. Og igen står vi tilbage med utryghed og usikkerhed.

I et lille hæfte udgivet af Det udenrigspolitiske Selskab er spørgsmålet om fællesmarkedet og sikkerhedspolitikken behandlet, og jeg skal tillade mig at citere nogle få linjer:

„Det er således ikke eneafgørende for Danmarks fremtidige sikkerhedspolitiske stilling, hvilken holdning den danske regering måtte ønske at indtage. Det er i høj grad også afgørende, hvilken kurs de ledende europæiske lande vælger.

I bedste fald kan Danmark eventuelt have mulighed for at trække en udvikling i langdrag, som vi ud fra aktuelle nationale overvejelser skønner uønskelig, men hvis en sådan udvikling må anses for uundgåelig, kan Danmark i stedet i egen interesse også tilpasse sig den tidligst muligt og endog virke for dens fremskyndelse“.

Altså sagt i klart sprog, som post- og telegrafvæsenet jo kræver det: Hvis Danmark siger ja og amen til noget, vi bliver tvunget til, så kan vi øve indflydelse på udviklingen.

Men, siger denne analyse videre:

„Under alle omstændigheder må Danmarks muligheder for at øve indflydelse på en fremtidig vesteuropæisk sikkerhedspolitik anses for at være marginal. Men det er tænkeligt og vel endog sandsynligt, at den danske udenrigspolitiske indflydelse kunne forøges, hvis Danmark i tide begyndte at virke for den sandsynligste løsning fremfor at forsøge at forhale den eller måske af bekvemmelighedsgrunde lukke øjnene for dens uundgåelighed.“

Se, bortset fra at dette jo er en direkte anvisning på, hvordan tilhængerne kan

slippe for at fastholde de danske forbehold over for udviklingen i EF, så er det en illustration af, hvad jeg sagde før: hvis vi bare siger ja og amen, så skal det nok gå alt sammen. Men analysen føjer ganske vist til:

„Det forudsættes naturligvis, at den sandsynligste løsning ikke anses for at stride mod vitale danske langtidssinteresser.“

Og dette er helt afgørende. Hvis folketinget en dag skal veje „vitale danske langtidssinteresser“ op imod, at det, som hr. Poul Hartling har udtrykt det, „vil koste os dyrt“ at træde ud af EF, hvad vil så veje tungest? Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, hvordan det vil gå, og jeg vil derfor hævde, at det er her og nu, det er i dag, det er på fredag, og det er den 2. oktober, det høje ting og vælgerne skal tage stilling til, hvad der bedst tjener vitale danske langtidssinteresser. Det er et ja eller et nej her i salen og den 2. oktober, der bliver afgørende. Det er enkeltbilletten til EF, vi skal stemme om. Og det er vel også det, der gør, at mange tilhængere inderst inde nages af tvivl. De føler vel selv, at det er en usikker tilværelse, de vil have os til at vælge, en tilværelse, vi ikke selv får lov til at forme.

Når man husker de betænkeligheder, der griber medlemmerne i denne sal, hver gang der er tale om i en lov at tillægge en minister visse bemyndigelser, så er det egentlig rystende, at en stor del af de samme medlemmer er villige til at overlade overnationale instanser og et Ministerråd uden for landet, hvis forhandlinger er hemmelige — eller fortrolige, som hr. Stetter foretrækker at kalde det — bemyndigelser, som vi ikke ville drømme om at overlade nogen dansk regering.

Jeg må konkludere, at af tilhængerne argumenter er kun tilbage en endda lidt tvivlsom økonomisk gevinst, at adskillige og ikke blot en brøkdel af modstandernes argumenter er rigtige, og at statsministeren derfor allerede nu burde sadle om og ikke tale om, at vi kan melde os ud igen, men undlade at melde os ind.

Hvis de oplysninger, der i dag foreligger om EF — og for en stor dels vedkommende på grund af modstandernes flid — havde været til rådighed i folketinget for et år siden, så er jeg overbevist om, at stillingen i dette ting havde været en anden. Tvært-